

Όταν ο ΣΥΡΙΖΑ παραδίδει έργο στη ΝΔ και στην επόμενη κυβέρνηση

Ανακοίνωση της Επιτροπής Δημοκρατικών Δικαιωμάτων του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Με το Νέο Ποινικό Κώδικα, που φέρνει εσπευσμένα η κυβέρνηση στη βουλή, σε ρυθμούς «έκτακτης ανάγκης», ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει μια δήλωση προθέσεων για την αντιδραστική παρακαταθήκη που θέλει να αφήσει στην επόμενη κυβέρνηση, είτε της Νέας Δημοκρατίας είτε άλλης. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, το Σαββάτο 1/06, ανακοίνωσε ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα καταθέσει με τη διαδικασία του κατεπείγοντος τον Ποινικό Κώδικα στη Βουλή πριν τις εκλογές. Τελικά το σχέδιο νόμου κατατέθηκε **[1]**, με διαδικασία διαβούλευσης-εξπρές, όπως καταγγέλλουν δικηγόροι, μόλις τριών εβδομάδων, ενώ η νομοπαρασκευαστική επιτροπή διέθεσε τέσσερα χρόνια για την επεξεργασία του νέου νομοσχεδίου.

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη σε έκταση και στόχους μεταρρύθμιση του Ποινικού Κώδικα που επιχειρείται από την 1-1-1951, αφού τουλάχιστον 170 από τα 463 άρθρα του καταργούνται και λιγότερα από 30 καινούργια προστίθενται.

Ένα νέο ποινικό τοπίο διαμορφώνεται από το κεντρικό πολιτικό σύστημα, με πυλώνες τον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ, προετοιμάζοντας το έδαφος για τον νέο γύρο κοινωνικού ανταγωνισμού με στόχο την εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τους ανέργους, τους/τις έμφυλα καταπιεσμένους/ες και τους/τις μετανάστες/στρίες. Οι αλλαγές αυτές δεν αποτελούν κάποια «αντιδημοκρατική εκτροπή»-αντίθετα, αποτελούν την νέα κανονικότητα της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης και αστικής ανάπτυξης που ο νέος δικομματισμός υπόσχεται.

Ο Ποινικός Κώδικας διαπνέεται από την κυνική πολιτική λογική του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία διαρκώς και σε όλα τα επίπεδα προχωρά -με μικρές δοσολογίες προοδευτισμού- τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις. Έτσι, ο νέος Ποινικός Κώδικας προβλέπει αποποινικοποίηση ορισμένων ξεπερασμένων αδικημάτων και μείωση ποινών, ειδικά των κακουργημάτων, την ίδια στιγμή που οι στερητικές της ελευθερίας ποινές δεν θα μπορούν πλέον να μετατρέπονται σε οικονομικά εξαγοράσιμες, με αποτέλεσμα τα σοβαρά πλημμελήματα, με ποινές 3 με 5 χρόνων, να εκτίονται. Επίσης, δυσχεραίνεται η παροχή αναστολής σε όσους καταδικάζονται σε ποινή φυλάκισης έως τριών ετών, σε σχέση με όσα ισχύουν σήμερα.

Επιπλέον, πολλά άρθρα του Ποινικού Κώδικα τροποποιούνται και άλλα προστίθενται, σε αντιδραστική κατεύθυνση. Σταχυολογούμε μόνο μερικές από τις εκατοντάδες αλλαγές.

Το άρθρο «αντίσταση κατά της αρχής», με το οποίο γίνονται πολλές διώξεις ανθρώπων του κινήματος, καταργείται και αντικαθίσταται από ένα νέο άρθρο με τίτλο «βία κατά υπαλλήλων και δικαστικών προσώπων», με αυξημένη ποινή.

Με το άρθρο 167Α, μας πληροφορούν οι συντάκτες του νομοσχεδίου,

«δημιουργείται μια νέα διάταξη, με την οποία διευρύνεται το αξιόποιο, καλύπτοντας πράξεις αθέμιτης επιρροής, πίεσης ή απειλής, μέσω των οποίων επιχειρεί ο δράστης να επιβάλλει σε δικαστικό λειτουργό, διαιτητή ή ένορκο την ενέργεια πράξης που ανάγεται στα

καθήκοντά του ή την παράλειψη της νόμιμης πράξης ή την ευνοϊκή ή δυσμενή μεταχείριση ορισμένου διαδίκου».

Εδώ φωτογραφίζεται το κίνημα κατά των πλειστηριασμών σπιτιών.

Στο **άρθρο 168** εισάγεται μια νέα διάταξη, η «**Διατάραξη δημόσιας λειτουργίας**». Αυτή απειλεί με φυλάκιση έως δύο ετών, όποιον εισέρχεται παράνομα σε χώρο δημόσιας υπηρεσίας και προκαλεί έτσι σοβαρή διατάραξη της ομαλής του λειτουργίας. Με την δεύτερη παράγραφο του άρθρου 168 **ποινικοποιούνται οι κινητοποιήσεις σε συνεδριάσεις συλλογικών οργάνων**, αφού προβλέπεται η ίδια ποινή (φυλάκιση έως 2 έτη) για όποιον χωρίς να διαταράξει την κοινή ειρήνη, εμποδίζει αυθαίρετα ή διαταράσσει σοβαρά τις συνεδριάσεις συλλογικού οργάνου συγκροτούμενο σύμφωνα με το νόμο για την διεξαγωγή δημοσίων υποθέσεων. Με φυλάκιση έως 3 έτη απειλείται κατά το άρθρο 168Α όποιος διαταράσσει σοβαρά συνεδριάσεις δικαστηρίου ή δικαστικού συμβουλίου.

Διευρύνεται το πεδίο εφαρμογής του 187 σε όλα τα κακουργήματα. Αντί για συγκεκριμένο κατάλογο τρομοκρατικών εγκλημάτων, η **φιγούρα του τρομοκράτη γίνεται όλο και πιο ασαφής, ο ορισμός του όλο και πιο αυθαίρετος:**

«Η ουσιώδης αλλαγή στο έγκλημα της τρομοκρατίας είναι η κατάργηση του καταλόγου των αξιόποινων πράξεων που μπορούν να χαρακτηριστούν ως τρομοκρατικές, όπως συνέβη και με το έγκλημα της εγκληματικής οργάνωσης. Προβλέπεται έτσι ότι τρομοκρατικό έγκλημα μπορεί να είναι οποιοδήποτε κακούργημα ή οποιοδήποτε κοινώς επικίνδυνο έγκλημα, εφόσον τελείται υπό συνθήκες ή με τέτοιο τρόπο ή σε τέτοια έκταση που να προκαλεί σοβαρό κίνδυνο για τη χώρα ή για διεθνή οργανισμό και με τους σκοπούς που περιγράφονται στο συγκεκριμένο άρθρο».

Με το 187Α, ποινικοποιείται το φρόνημα και ο δημόσιος λόγος στο διαδίκτυο, όταν «εκθέτει σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη». Η παράγραφος 6 του 187Α στον νέο ΠΚ περιλαμβάνει μια απίθανα γενικόλογη διάταξη που θα μπορεί να έχει αποδέκτες τον οποιονδήποτε/οποιαδήποτε. «**Όποιος δημόσια με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσω του διαδικτύου απειλεί με τέλεση τρομοκρατικής πράξης ή προκαλεί ή διεγείρει σε διάπραξη της και έτσι εκθέτει σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη.**»

Με το 187Β ποινικοποιείται μια οργάνωση ως «τρομοκρατική», ακόμα κι αν έχει κατηγορηθεί μόνο για πλημμελήματα, καθώς ως αντικειμενικό στοιχείο στον ορισμό του εγκλήματος τίθεται ο «εκφοβισμός των δημοσίων αρχών». **Έτσι, ο λεγόμενος τρομονόμος «αυστηροποιείται» και διατυπώνεται με καταπληκτική ευρύτητα και ασάφεια, δίνοντας στην δικαστική εξουσία μεγάλο περιθώριο στοχοποίησης πράξεων κατά το δοκούν.** Επίσης με το 187Β, **ποινικοποιείται οποιαδήποτε υποστήριξη** όσων χαρακτηρίζονται «τρομοκρατικές οργανώσεις» ή και «ατομικοί τρομοκράτες», και τιμωρείται με έως 10 χρόνια κάθειρξη, χωρίς αυτό να ισχύει για τις «εγκληματικές οργανώσεις». Για παράδειγμα, η οικονομική στήριξη κάποιων που έχουν χαρακτηριστεί νομικά ως «ατομικοί τρομοκράτες» με συλλογικές εκδηλώσεις αλληλεγγύης διώκεται αυστηρά, ενώ η οικονομική στήριξη «εγκληματικών οργανώσεων» όπως η Χρυσή Αυγή όχι. Στο σημείο αυτό να δούμε ότι αντίστοιχες διατάξεις πέρασαν και στην Γαλλία με άμεση εφαρμογή την αμέσως προηγούμενη περίοδο των «κίτρινων γιλέκων».

Αρχικά, στη πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για τον νέο Π.Κ περιλαμβανόταν και η κατάργηση του ισχύοντος σήμερα άρθρου 81Α, που αφορούσε τα εγκλήματα μίσους, δηλαδή το ρατσιστικό κίνητρο του εγκλήματος. Διάταξη με την οποία καταδικάστηκαν οι φασίστες δολοφόνοι του Λουκμάν, και η οποία αφορά πολλά παρόμοια εγκλήματα, όπως του φασίστα Δημήτρη Κουρή, που δολοφόνησε στην Κέρκυρα τον Αλβανό εργάτη γης, Petrit Zifle. **Μετά από κοινωνικές αντιδράσεις,** η διάταξη αυτή επανεισάγεται στο 82Α.

Ακόμα, μπορεί ύστερα από τις μεγάλες αντιδράσεις να επανέρχεται η διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης ως διακεκριμένη μορφή του εγκλήματος του άρθρου 187ΠΚ με προβλεπόμενη ανώτατη ποινή ανέρχεται τα 15 έτη κάθειρξης (ανώτατη ποινή πρόσκαιρης κάθειρξης στον νέο Ποινικό Κώδικα), μειώνεται όμως το ελάχιστο όριο ποινής για τους διευθύνοντες εγκληματική οργάνωση από τα 10 χρόνια που ισχύει σήμερα στα 5, όσα δηλαδή και για τα απλά μέλη. Πρόκειται για ρύθμιση-ευεργέτημα προς την υπόδικη ηγεσία της ναζιστικής εγκληματικής οργάνωσης Χ.Α.

Εκτός όμως από όλα αυτά, η «προοδευτική» κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με «**το άρθρο 336 ΠΚ (βιασμός)**» διατηρεί το στοιχείο της βίας και μάλιστα αυστηροποιημένο σε σοβαρό κίνδυνο ζωής ή σωματικής ακεραιότητας. **Η προσθήκη στο νομοσχέδιο, την τελευταία στιγμή, της παρ. 5 του άρθρου 336 του όρου της απειλής «παράνομης πράξης», δεν αναιρεί το γεγονός της αυστηροποίησης των προϋποθέσεων καταδίκης της κακουργηματικής πράξης του βιασμού.** Απλώς εισάγει μια επιπλέον περίπτωση βιασμού ως πλημμελήματος, αφήνοντας χωρίς νομική προστασία εκατοντάδες περιπτώσεις βιασμού που δεν περιλαμβάνουν την απειλή κάποιας, ρητά προβλεπόμενης από το νόμο, παράνομης πράξης.

Αντί να θεσμοθετηθεί η έλλειψη συναίνεσης ως μόνη προϋπόθεση του βιασμού, όπως έχει ήδη γίνει σε 8 ποινικούς κώδικες στο εξωτερικό και όπως χρόνια διεκδικεί το ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα, η δικαστική εξουσία έτσι, με νομοθετική πρωτοβουλία του ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά προχωρά στην αποποινικοποίηση εκατοντάδων περιπτώσεων βιασμού, καθώς το θύμα θα πρέπει να αποδείξει ότι απειλήθηκε η ίδια η ζωή του και ότι ο εξαναγκασμός έγινε με πράξη που το νομικό σύστημα τυπικά και ρητά ορίζει ως «παράνομη», αφήνοντας απέξω την εμπειρία εκατοντάδων παραλλαγών εξαναγκασμού και απειλής που χρησιμοποιούνται.

Με όλες αυτές τις αλλαγές, αποδεικνύεται για άλλη μια φορά, πως η δικαστική εξουσία αναπαράγει και εφαρμόζει ένα ταξικό και καταπιεστικό καθεστώς υπέρ των λίγων και κυρίαρχων, ενάντια στη πληττόμενη πλειοψηφία.

Η μεροληψία της ελληνικής δικαστικής εξουσίας, που ξεκινά από τις πρώτες ενέργειες των αστυνομικών και καταλήγει στις δικαστικές αποφάσεις και τους όρους εκτέλεσης των ποινών, έχει αποδειχθεί με κάθε τρόπο τα τελευταία χρόνια:

-Καθαρίστρια, μητέρα 13 παιδιών, καταδικάστηκε σε κάθειρξη 8 χρόνων, επειδή παραποίησε το απολυτήριο λυκείου ώστε να δείχνει πως τελείωσε το 1980, και όχι το 1981.

-Ένας ηλικιωμένος καστανάς συνελήφθη από την αστυνομία γιατί δεν είχε ταμειακή μηχανή.

-Μια γιαγιά πουλούσε παντόφλες στη λαϊκή αγορά και συνελήφθη από την αστυνομία.

-Ο Θεοφίλου, η Ηριάννα, ο Περικλής, όχι απλά προφυλακίστηκαν άδικα και εκδικητικά, αλλά πήραν και αποζημίωση για την άδικη προφυλάκισή τους από τη δικαιοσύνη -όχι πως μπορεί να διορθωθεί, φυσικά, ένα τέτοιο «λάθος» της δικαιοσύνης.

-Η άδεια δεν παρέχεται στον Δημήτρη Κουφοντίνα, ενώ τη δικαιούται, αφού πληροί τις νομικές προϋποθέσεις.

-Το σκάνδαλο της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου, στο οποίο αστυνομία και δικαστική εξουσία έχουν δείξει αποδεδειγμένη απροθυμία να αποδώσουν δικαιοσύνη,

-το σκάνδαλο της αρχικής αποφυλάκισης του Αριστεΐδη Φλώρου ή του παραδικαστικού κυκλώματος, η συνεχής αθώωση αστυνομικών και μεγαλοεπιχειρηματιών για εγκλήματά τους, όλα αυτά δείχνουν τη μεροληψία της ελληνικής δικαιοσύνης, που κρίνει με δύο μέτρα και δύο σταθμά τους πολίτες που ανήκουν

σε διαφορετικές κοινωνικές ομάδες και τάξεις.

Είναι φανερό πως το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, στο όνομα του «εξορθολογισμού» της ποινικής δικαιοσύνης, ικανοποιώντας το αίτημα πολλών φυλακισμένων για μικρότερες ποινές αλλά και το αίτημα για αποσυμφόρηση των φυλακών, εξορθολογίζει και εκσυγχρονίζει το νομικό πλαίσιο της καταστολής απέναντι στα κοινωνικά κινήματα, είτε με την εισαγωγή νέων διατάξεων που αφορούν τη δράση τους, είτε αυξάνοντας την αυθαίρετη συμπερίληψη αγωνιστών, αλλά και αλληλέγγυων, στην έννοια της «τρομοκρατίας». Σαν να μην έφτασαν όλα αυτά, ο ορισμός του εγκλήματος του βιασμού στενεύει, τόσο ώστε να μην συμπεριλαμβάνει καθημερινούς βιασμούς με θύματα τις γυναίκες και άλλες έμφυλες ταυτότητες.

Με αυτό τον τρόπο, ο ΣΥΡΙΖΑ αναβαθμίζει τη σχέση του με τη Νέα Δημοκρατία, και στο ποινικό επίπεδο: **Η «εθνική ενότητα και συνεννόηση» της επόμενης μέρας, απέναντι στον εσωτερικό και τον εξωτερικό εχθρό, πρέπει να βρει απέναντί της ένα νέο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα, αλλά και κάθε άνθρωπο που αντιστέκεται σε αυτό το ασφυκτικό κοινωνικό πλαίσιο.**

Επιτροπή Δημοκρατικών Δικαιωμάτων του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Ιούνης 2019

[1]

https://www.hellenicparliament.gr/Nomothetiko-Ergo/Katatethenta-Nomosxedia?law_id=053d3a90-ef5a-4d18-a335-aa610111664b&fbclid=IwAR2KodLIn2MZUw32ApLInfhelBVs24d-64s-uRzLX25ocRuv6Yq-8qU5p4M και <https://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/c8827c35-4399-4fbb-8ea6-aebdc768f4f7/11027210.pdf>

Πηγή: narnet.gr